

מסורת הש"ס

בנות כותים פרק רביעי נדה

לד.

עין משפט
גור מצוה

בר א מיי פ"א מהל'
מטמא משכב ומושב
הל' י ופ"ה שם הלכה ה'
בה ב מיי פ"ב מהל'
מטמא משכב ומושב
הל' י ופ"ה שם הלכה ה'
בר ג מיי שם פ"ה הל"ב:
בו ד מיי שם פ"ב הל"א
[ופ"ו מהל' אסורי ביאה
ה"ו]:

בה ה מיי פ"ב מהל'
מטמא משכב ומושב
הל' י ופ"ה מהל' אסורי
ביאה הל' ד:
בב ו ד מיי פ"ב מהל'
מטמא משכב ומושב
הל' י ופ"ה מהל' שאר אבות
הטומאה הל' ח:
ה ט מיי פ"ה מהל' שאר
אבות הטומאה הל' טו:
לא י מיי שם הלכה ה' ח:

תוס' הרא"ש

קריין טהור אפילו לב' עבוד רבנן היכרא דלא לישרף עליה תרומה וקדשים. והא דאמרין פ"ק דשבת על ששה ספיקות שורפים את התרומה ואת חזביה ספק מי רגלי אדם לאו משום שמה של עובד כוכבים הם אלא משום של ע"ה אע"פ שהחמירו בעובד כוכבים יותר מע"ה לענין משכב ומושב והיטב לא החמירו בו לשרוף תרומה על טומאתו וקשה מהא דאמרין בת"כ בני ישראל מטמאין בויבה ואין העובדי כוכבים מטמאין בויבה ואע"פ שאין מטמאין בויבה טמאין בוב ושרפין עליהן את התרומה וצ"ל דשוב החמירו עליהן לשרוף: קריין דתלי במעשה לא גזרו ביה רבנן. דכיון דאפשר למנוע עצמו שלא יבא לידי קרי חזביה כלא שכיח:

רגל הוה ^(א)וטומאת עם הארץ. ללא דוקי דרך אשמו להראות דס' כטורה שוינהו רבנן. צרגל. אבל דוקי דסמא בעל נדה הוא נהי נמי דטומאת עם הארץ ליכא טומאת בעל נדה איכא: ויאסף וגו'. כפלה בגבעה כתיב וימיה שמעין בכל זמן שישראל נאספים

למקום אחד קרי לכו חזרים ורגל היינו אסיפה: **במתני'** צית שמאי מטריין. דס' עובדת כוכבים אע"ג דברוקה וזממיה רגליה מודו דחכמים גזרו עליהם להיות כוזבין לכל דבריהם אפי' הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו זה רבנן למיהוי היכרא דטומאתה מדרבנן: ודס טהור על מזורע. ואע"ג דמעיינות מזורעת כגון רוקה וזממיה רגליה הוי אב טומאה קדמא דהמפלת (לעיל דף מה) לזכרי לרבות מזורע שמעיינותיו טמאים כשל זכ דכתיב ביה^(ז) וכי ירוק הזכ בטהור אפילו הכי דס טהור שלה טהור דלאו מעיין הוא דדומיא דרוק צעין שמעגל ויואל כדאמרין

צפ"ב (לעיל דף יט): גזי דס הירוק: **וצ"ה אומרים כרוק וזממיה רגליה.** שמטמאין לחין ואין מטמאין יבשין גזי דס עובדת כוכבים מטמא מדרבנן גזרו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהם והך היכרא הוא דעבוד זה דאילו ישראלית מטמא לא יבש ועובדת כוכבי' לא ולא יבש כרוק וזממיה רגליה דאמר לקמן צפרק דס הנדה^(ח) דאין מטמאין יבשין ודס טהור של מזורעת נמי אע"ג דס לאו מעיין הוא ר' מעיין אית ליה דרממנא רבייה כדאמר בגמרא (ע"כ): דס הילוד. שעברו ימי טומאת לידה ולא טבלה: צית שמאי אומרים כרוק וזממיה רגליה. מטמא לא ואינו מטמא יבש והכי תני לה כהניא בתוספתא דעדות^(ט) דנדה כל זמן שלא טבלה הרי היא בנדתה לכל דבריה הלכך רוקה וזממיה רגליה צטומאתן ולקמן צפרק דס הנדה (טו). ילפינן מקרא דאין רוק של זכ מטמא יבש ודמה נמי חף על גב דס טהור הוא לזית שמאי כדאמר בגמרא (נה): דציומי תליא דרממנא והא מלו ומשום מעיין נמי ליכא לטמאיה דהא אין מתעגל ויואל אפילו הכי

רבנן גזרו עליה הואיל וטמאה היא גזרה לאחר ז' אטו תוך ז' ומיהו לא גזרו עליה שיטמא לא יבש כלפני ז' דעבוד זה היכרא דלידעו דטומאתה מדרבנן ולא נשרוף עליה תרומה וקדשים. ואע"ג דגזי דס עובדת כוכבים לא אמרי צית שמאי הכי אלא מטריה לגמרי והיינו טעמא כדאמר בגמרא משום דחיישין דלמא אחי לחלק בשל תורה ולמימר מטמא לא ולא יבש התם הוא דכל טומאת עובד כוכבים דרבנן כדי שלא יהו ישראל רגילין אללן צמשכב וזכור^(י) וכיון דטמאה מנגע ורוקן ומימיה רגליהן ואיכא הרחקה טובא הלכך טהורו את דמה לגמרי להיכרא דלידעו דטומאת רוקה ומימיה רגליה דרבנן דלא נשרוף תרומה עלייהו ולא חלקו דמה דלמא אחי לחלק בשל תורה אבל הכא אין כאן מדרבנן אלא דס לצדו שהוא דס טהור הלכך גזרו ושיור זה להיכרא דליכא למיחש דלמא אחי לחלוקי בשל תורה דהכל יודעין

דכיון דעברו ימי לידתה דס טהור הוא: וצית הלל אומרים מטמא לא יבש. דטומאתן מן התורה כל זמן שלא טבלה דקסברי [לעיל נה]: ציומי וטבילה תלך דרממנא: **גב' גזרו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהן.** משום שלא יהא תינוק ישראל רגיל אללן צמשכב וזכור: עשיונו כשל תורה. דכיון דליכא היכרא אחי למשרף עליה תרומה וקדשים: לטעמא לא ולא יבש. כדקאמרין: תלך בשל תורה. אחי לחלק דס ישראלית שהוא של תורה ולמימר דטומאת לא ולא יבש הילכך שיהיה ולא גזרו זה שום טומאה כי היכי דניהוי היכרא לטומאת עובדי כוכבים דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה: אי הכי רוקה ומימיה רגליה נמי. דלגזי ישראלית לא ולא יבש כי מטמאיה להו בעובדת כוכבים עשיתו כשל תורה דקיי"ל צפ' דס הנדה (לקמן דף מד): רוקן וניעו מטמאין לחין ולא יבשין ונעביד היכרא כרוקה דעובדת כוכבים ומימיה רגליה לטהרין לגמרי: דס לגזי רוק לא שכיח חשיב ליה: וזכר. של עובד כוכבים: טמא אפילו לזית שמאי. דמקילי דס האשה כוזב של זכר מודו שהטיפה מטמאה אחרים צמגע: קריין טהור אפילו לזית שמאי. דכיון דגזי נמי היכרא בעו כדאמרין דס העובדת כוכבים^(י) כרוקה וזממיה רגליה ולא טמאיהו לא יבש כשראליית וגזי זכ דגזי ישראל נמי כל טומאתיה לחין ולא יבשין אי לא מטריה חדא מינייהו לגמרי ליכא היכרא: קריין תלוי צמגע. אין קרי צא אלא ע"י חימום: עובדת כוכבים שפלתה נר' טמאה. השכבת זרע אצל בעובדת כוכבים לא שייכא זה טומאה כהמה דעלמא: טהורה. הטיפה^(י) אלא קריין טהור: ואפי'

לא טביל היה טמא מטעם מנגעו דהא מוקי ליה כזותי ערום והא דנקט ודרס ולא נקט ונגע משום דמתניתין איירי בתחתונו ואין להקשות ולוקמה דלא טביל וכגון שיש דבר מפסיק צין בגדי חצר לרגליו של כותי דהא ע"כ אינטרין לאוקמי בטביל כי היכי דליהוי ספק ספקא דאי לא טביל מה לי

צועל צקרוז מה לי צרחוק וכן משמע צפרק ו' ד' למסכת טהרות דתנן הגגנים שנכנסו צבית אין טמא אלא מקום רגלי הגגנים ומה הם מטמאין אוכלין ומשקין וכלי חרס פתוחים אצל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקף צמיד פחיל טהורים ואם יש עמסה עובד כוכבי' או אשה הכל טמאין משמע דאין עם הארץ עושה משכב ומושב ואין מטמא צביתס ואם דקמין (סס פ"ח מ"א) הדר עם עם הארץ כחצר ושכח כלים כחצר אפי' צביות המוקפות צמיד פחיל הרי אלו טמאין היינו משום אשמו וכן הא דתנן בתוספתא דחגיגה (פ"ג) ספק רשות עם הארץ מדרסו והיסטו טהורין לחולין וטמאין לתרומה היינו נמי משום חששא דאשמו ומיירי ההיא דטהרות נמי לתרומה והא דגזי עם הארץ מדרס נמי לפרושים היינו משום דחיישין שמה יצאה עליהם אשמו נדה והר"ר משה מפונטיו"ז היה מפרש דלשום דבר לא עשו עם הארץ כזכ ואינו מטמא אלא משום צביתו גזריו ששעה עליהן אשמו נדה והכי הוא נושא את המדרס וליטורא שלו טמא לפי שגשעה צשפמיו ולא משום מעיין ולא נראה דאם כן למה ליה למימר לעיל אי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה דכיון דעל כרחק איירי צערוס דכפי' לעיל אפילו אי לא טביל ליה לא מטמא כיון שפירש מן המדרס דתנא צבורת כהנים שדבתי לעיל ועוד גזי דוקי דהכא דפריי מיופוק ליה משום ציונא דסם הארץ פירוש ומה הריחו צמה שקדם אצל אשמו והא אם צועל נדה הוא נטמא הוא וצגדיו כנושא רוקן של זכ ואי משום ציונא דסם הארץ לא נטמא אלא בצגד לחוד משום משקה שמטמא כל מדרבנן: **ל'טמא** דא

ואי יבש חילקת בש"ה תורה. אע"ג דס יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ש דטמא לא ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אצל עובדת כוכבים שעשאה כנדה שהי הם כוזבין אם חלקו דמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא:

וזכר טמא דעבדי היכרא בקריין. וא"ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקן דעם הארץ פרק קמא דשבת (טו): כל שכן כוזבו של עובד כוכבים ויש לומר דבעם הארץ שורפינן משום דאית ציה דכרא דטומאה דאורייתא אם הוא זכ או צועל נדה אצל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כי

ואי יבש חילקת בש"ה תורה. אע"ג דס יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ש דטמא לא ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אצל עובדת כוכבים שעשאה כנדה שהי הם כוזבין אם חלקו דמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא:

וזכר טמא דעבדי היכרא בקריין. וא"ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקן דעם הארץ פרק קמא דשבת (טו): כל שכן כוזבו של עובד כוכבים ויש לומר דבעם הארץ שורפינן משום דאית ציה דכרא דטומאה דאורייתא אם הוא זכ או צועל נדה אצל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כי

ואי יבש חילקת בש"ה תורה. אע"ג דס יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ש דטמא לא ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אצל עובדת כוכבים שעשאה כנדה שהי הם כוזבין אם חלקו דמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא:

וזכר טמא דעבדי היכרא בקריין. וא"ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקן דעם הארץ פרק קמא דשבת (טו): כל שכן כוזבו של עובד כוכבים ויש לומר דבעם הארץ שורפינן משום דאית ציה דכרא דטומאה דאורייתא אם הוא זכ או צועל נדה אצל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כי

ואי יבש חילקת בש"ה תורה. אע"ג דס יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ש דטמא לא ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אצל עובדת כוכבים שעשאה כנדה שהי הם כוזבין אם חלקו דמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא:

וזכר טמא דעבדי היכרא בקריין. וא"ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקן דעם הארץ פרק קמא דשבת (טו): כל שכן כוזבו של עובד כוכבים ויש לומר דבעם הארץ שורפינן משום דאית ציה דכרא דטומאה דאורייתא אם הוא זכ או צועל נדה אצל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כי

ואי יבש חילקת בש"ה תורה. אע"ג דס יולדת שלא טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ש דטמא לא ולא יבש התם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אצל עובדת כוכבים שעשאה כנדה שהי הם כוזבין אם חלקו דמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא:

(א) חגיגה טו, (ב) עדות פ"ה מ"א, (ג) נעדות פ"ה מ"ד לקמן לה: (ד) [צ"ל דברין], (ה) [צ"ל ואמרתם], (ו) שבת פ"ג, (ז) [ע"י חוס' טהרה כח: ד"ה לרבות וחס' מטהרין פו. ד"ה בני וחס' מנחת סא: ד"ה ארץ], (ח) [פ"ה מ"ו וכה' כפסחים יטנים, (ט) [עירובין סג: וש"נ], (י) מקואות פ"ח מ"ה, (יא) [ויקרא טו], (יב) [שם], (יג) [דף נד:], (יד) [פ"ה ה"ח], (טו) שבת י"ז, (טז) [צ"ל אלא], (יז) [ע"י רש"י פ"ו טהרות מ"ה בלחך],

תורה אור השלם

1. ויאסף כל איש ישראל אל העיר באיש אביו חבורים: שופטים כ"א. 2. דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יתקדש וכן מבשרו וזוהו טמא הוא: ויקרא טו ב'

הגהות הב"ח

(א) גבי טמאה מדברין: (ב) [ש"י ד"ה קריין ע"כ מ"ה] הפין העובדי טכניס: **גב' ואין העובדי כוכבים מטמאין בויבה.** ע"י צ"כ כ ע"ה מ"ה וטעם טכניס:

גליון הש"ס

בתנ"י ברוק וכו'. ע"ל ע"כ מ"ה הפין העובדי טכניס: **גב' ואין העובדי כוכבים מטמאין בויבה.** ע"י צ"כ כ ע"ה מ"ה וטעם טכניס:

הגהות הגר"א

[א] גבי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים נמחק. וי"צ דלא לחייב עליה על טומאת מקדש וקדשיו:

מוסף רש"י

ויאסף כל איש ישראל וגו'. כפלה בגבעה כתיב, שנאספו כל ישראל בגבעה (חגיגה כו.). הכתוב עשאו כולן חבורים. ורגל שעת אסיפה הוא (שם).